

"Anar a Lourdes és una lliçó de vida"

Dm, 20/06/2017 per Catalunya Religió

(Glòria Barrete -CR) Els mesos d'estiu són per a molta gent sinònim de platja, piscina, terrasses, cinema a la fresca i desconnèxió. Per a molts d'altres també és sinònim de servei, d'ajuda, d'acompanyament, de pelegrinatges. Fa alguns dies parlàvem de l'experiència que viuen molts joves anant a Taizé, però n'hi ha d'altres, joves, adults i molta gent gran, que aquest mes de juny viatjaran a Lourdes, i ho faran en pelegrinatge amb l'Hospitalitat. Del 29 de juny al 3 de juliol serà el torn del pelegrinatge de l'[Hospitalitat de Barcelona](#), una hospitalitat que té 107 anys d'història i que aplega dinou delegacions de les diòcesis de Barcelona, Sant Feliu i Terrassa.

La **Marta Ventura** té quaranta set anys i és la nova presidenta de l'Hospitalitat de Barcelona. El seu primer contacte amb Lourdes va ser als quinze anys quan va acompanyar la seva àvia i la seva mare a un pelegrinatge. Des d'aleshores la Marta ha tingut una relació constant amb l'hospitalitat, arribant a ser secretària general de la Junta amb vint-i-nou anys, vicepresidenta durant vuit anys i a l'actualitat ostentant el càrrec de presidenta. El fet de tenir tres filles petites no li impedeix continuar amb la seva tasca voluntària i afirma sense dubtar que "ser voluntari a Lourdes és facilíssim".

L'hospitalitat de Barcelona, la primera

Quan van haver-hi les aparicions a Lourdes va sorgir l'hospitalitat d'acollida, la que actualment rep el nom d'Hospitalité Nôtre Dame de Lourdes, i que és qui dona feina i tasques a totes aquelles persones que volen anar a fer un servei allà. Aquesta hospitalitat d'acollida va néixer de seguida i enguany estant celebrant els 132 anys d'història.

Es va veure, però, que hi havia molts malalts que des del seu punt d'origen no podien arribar a Lourdes, i van començar a sorgir les hospitalitats d'acompanyament, que són la majoria d'hospitalitats que existeixen arreu del món.

Igual que hi ha una Càritas a tot arreu, es va establir un decret per crear hospitalitats a cada diòcesi, fer acompanyament en els santuaris marians i amb especial atenció a Lourdes, lloc on la gent malalta pelegrina per curar-se.

Barcelona va ser la primera hospitalitat creada a l'Estat Espanyol i abastava aleshores tot Catalunya. El tren anava parant i la gent podia pujar fins arribar al santuari. Anys més tard del sorgiment de l'hospitalitat de Barcelona es van anar creant d'altres hospitalitats catalanes, com la de, Girona, Lleida, Urgell o Vic, aquesta darrera celebra enguany el 50è aniversari.

Cinc dies l'any

Però què implica ser de l'hospitalitat de Lourdes? Marta Ventura explica que la seva feina és "portar-los allà", amb tot el que això comporta. "Cal portar-los, cuidar-los, banyar-los, rentar-los". Són cinc dies de no parar però que reporten una satisfacció personal enorme tant pels malalts com pels voluntaris. L'hospitalitat de Barcelona compta amb pelegrinatges però també amb una fundació i un centre de dia. Tot i així, Ventura recorda que hi ha qui només pot venir a un pelegrinatge i a res més, "no hi ha cap problema".

La Marta recomana l'experiència del pelegrinatge a tothom. "Són cinc dies l'any, pujaràs a l'autobús i als cinc minuts hauràs desconnectat de la feina, dels problemes o de la família; viuràs cinc dies intensament amb gent que et necessita i que et farà viure una altra realitat". La presidenta de l'hospitalitat reconeix que sovint Lourdes per a molta gent és sinònim únicament de religiositat i misses, però res més lluny de la realitat.

"Evidentment que tenim misses i processons, però no només som això". Avui dia als pelegrinatges de Lourdes hi va gent voluntària molt creient però també hi va gent agnòstica que va allà per fer un servei. "Es crea un ambient que et fa sentir tan útil i tan necessari que possibilita que un mateix reflexioni sobre el que ens queixem a la vida".

Per a la Marta anar a Lourdes hauria de ser obligat un cop a la vida. "Si la vida no et va bé inclús pots aprendre moltíssim de gent del Cottolengo, de Sant Joan de Déu o del Nen Déu, per exemple". Lourdes és un lloc per donar i per rebre. "Ajudem nosaltres però també ens ajuden, és recíproc, tornes pensant 'de què em queixo?', és pura adrenalina".

Voluntaris escolars

I és buscant aquesta lliçó de vida que l'hospitalitat de Barcelona va començar fa deu anys el projecte dels voluntaris escolars. L'hospitalitat organitza dos pelegrinatges a l'any, un al juny i l'altre al setembre. Van decidir implicar les escoles confessionals perquè els nois i noies de 16 a 18 anys anessin als pelegrinatges. En aquest proper pelegrinatge van alumnes d'escoles del Sagrat Cor, Jesuïtes, La Salle o Teresianes. "En comptes de fer el típic viatge de fi de curs a Canàries vam proposar que qui tingués ganes de sentir-se útil que vingués a Lourdes". La proposta ha funcionat i el 29 de juny un centenar d'alumnes i els seus respectius monitors aniran de voluntaris amb l'Hospitalitat de Barcelona.

"Són nois que el primer dia posen cara d'ensurt i por però que l'últim dia ploren perquè no volen marxar", explica Ventura, "és una experiència vital que els canvia; els pares quan tornen ens ho diuen i inclús ens fan un donatiu!".

L'últim dia de pelegrinatge l'hospitalitat organitza un dia festiu. Es disfressen, canten, fan representacions cada escola. Al pelegrinatge va un equip d'animació, d'unes trenta persones amb guitarres i calaixos de música, "van tocant a tot arreu i fan ballar els malalts". L'hospitalitat de Vic, per exemple, i en motiu del 50è aniversari vol portar gegants i capgrossos fins a Lourdes i organitzar una paella multitudinària.

"La gent no s'ho imagina fins que ho viu i després volen tornar". Tot i així, el pelegrinatge que queda més flux de voluntaris és el del mes de setembre. Hi van del 20 al 25 de setembre i com les escoles ja han començat moltes vegades es troben que han de dir que no a molts dels malalts que volen anar a Lourdes. Per això Marta Ventura anima tothom que tingui disponibilitat i ganes a participar com a voluntaris hospitalaris. "La gent potser fa anys que no hi anava i quan hi torna i es retroba amb els voluntaris és una sensació com si res no hagués passat, es fa molta pinya. És com una família, la família hospitalària".